

Bruselj, 28. marec 2018
(OR. fr)

7586/18

LIMITE

JUR 157
COUR 12
INST 133

Medinstitucionalna zadeva:
2018/0900 (COD)

SPREMNI DOPIS

Pošiljatelj:	Sodišče Evropske unije
Datum prejema:	26. marec 2018
Prejemnik:	delegacije
Zadeva:	Sprememba Protokola (št. 3) o Statutu Sodišča Evropske unije

V prilogi vam pošiljamo pismo predsednika Sodišča Evropske unije, v katerem predsednika Sveta Evropske unije obvešča o prošnji za spremembo Protokola (št. 3) k Statutu Sodišča Evropske unije.

SODIŠČE
EVROPSKE UNIJE

Predsednik

Luxembourg, 26. marec 2018

Gospod Boyko Borissov
predsednik Sveta Evropske unije
Rue de la Loi 175
B – 1048 Bruselj

Gospod predsednik,

počlaščen sem, da lahko Vam in predsedniku Evropskega parlamenta na podlagi člena 281, drugi odstavek, Pogodbe o delovanju Evropske unije in člena 106a(1) Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti za atomsko energijo posredujem to zahtevo za spremembo Protokola št. 3 o Statutu Sodišča Evropske unije.

Ta zahteva se navezuje na poročilo, ki Vam je bilo poslano 14. decembra 2017, v zvezi z mogočimi spremembami pri razdelitvi pristojnosti med Sodiščem in Splošnim sodiščem na področju predhodnega odločanja, in se osredotoča na tri ključna področja, in sicer, prvič, na prenos splošne pristojnosti za odločanje na prvi stopnji o tožbah zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi členov 108(2), 258 in 259 PDEU na Splošno sodišče, drugič, na prenos pristojnosti za obravnavanje ničnostnih tožb v zvezi z neobstojem ustrezne izvršitve sodbe, ki jo je Sodišče izdalo na podlagi člena 260 PDEU, na Sodišče, in, tretjič, na uvedbo mehanizma predhodne dopustitve za nekatere skupine pritožb. Zahteva vsebuje tudi predlog za terminološko usklajitev.

S to zahtevo se želi izkoristiti vse možnosti, ki jih nudi reforma sodne strukture Evropske unije, in je tako še posebej pomembna za pravne subjekte, ki od Sodišča in Splošnega sodišča pričakujejo najbolj kakovostno sodno varstvo.

Spremembe Statuta, ki jih vsebuje ta zahteva, ki Vam je predložena v vseh uradnih jezikih Evropske unije, so podrobno pojasnjene v obrazložitvi, na katero Vas vljudno napotujem.

Na voljo sem Vam za vsa dodatna pojasnila, ki bi jih želeli pridobiti.

Sprejmite, gospod predsednik, izraz mojega globokega spoštovanja.

Koen Lenaerts

Osnutek sprememb Protokola št. 3 o Statutu Sodišča Evropske unije

Sodišče meni, kot je razvidno iz poročila, ki ga je 14. decembra 2017¹ predložilo Evropskemu parlamentu, Svetu in Komisiji, da v tej fazi ni treba predlagati spremembe Protokola št. 3 o Statutu Sodišča Evropske unije, da bi se del pristojnosti, ki jo izvaja v okviru predhodnega odločanja, prenesel na Splošno sodišče. Razlogi za to stališče so navedeni v zgoraj omenjenem poročilu in se navezujejo zlasti na osrednje mesto, ki ga ima predhodno odločanje v sodnem sistemu Unije, in na nujnost, da se nacionalnim sodiščem poda hiter in dokončen odgovor na vprašanja glede razlage in veljavnosti prava Unije, ki so se pojavila v postopku pred njimi, ter na slabosti, ki bi lahko izhajale iz delnega prenosa pristojnosti za predhodno odločanje na Splošno sodišče v času, ko so, na eni strani, predlogi za sprejetje predhodne odločbe, ki so predloženi Sodišču, obravnavani hitro in ko, na drugi strani, reforma sodne strukture Evropske unije še ni ustvarila vseh učinkov.

Sodišče je v sklepu tega poročila sicer navedlo, da možnosti poznejšega prenosa pristojnosti za predhodno odločanje na nekaterih posebnih področjih ni mogoče v celoti izključiti. Poleg tega so razmere, v katerih je prišlo do reforme sodne strukture Evropske unije, pripeljale do širše razprave o razdelitvi pristojnosti med Sodiščem in Splošnim sodiščem in o obravnavanju pritožb s strani Sodišča.

Razprave o teh vprašanjih so privedle do tega osnutka sprememb Protokola št. 3, ki se nanaša, na prvem mestu, na prenos pristojnosti za odločanje na prvi stopnji o nekaterih kategorijah tožb zaradi neizpolnitve obveznosti na Splošno sodišče, in sicer – ob upoštevanju nekaj jasno določenih izjem – o tožbah na podlagi členov 108(2), 258 in 259 Pogodbe o delovanju Evropske unije (v nadaljevanju: PDEU) (I), na drugem mestu, na prenos pristojnosti za odločanje o ničnostnih tožbah v zvezi z neobstojem ustrezne izvršitve sodbe, ki jo je Sodišče izdalo na podlagi člena 260(2) ali (3) PDEU, na Sodišče (II), na tretjem mestu, na uvedbo postopka predhodne dopustitve pritožb, ki naj bi Sodišču omogočil, da o nekaterih kategorijah pritožb odloča le, če izpolnjujejo določena merila, (III) in, nazadnje, na terminološko uskladitev določb Protokola z določbami PDEU, kakor izhajajo iz Lizbonske pogodbe (IV).

¹ Poročilo, pripravljeno na podlagi člena 3(2) Uredbe (EU, Euratom) 2015/2422 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2015 o spremembi Protokola št. 3 o Statutu Sodišča Evropske unije (*ULEU* L 341 z dne 24. decembra 2015, str. 14).

I. Prenos splošne pristojnosti za odločanje na prvi stopnji o tožbah zaradi neizpolnitve obveznosti, vloženih na podlagi členov 108(2), 258 in 259 PDEU, na Splošno sodišče

Prvi del tega predloga se nanaša na tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti. Sodišče v soglasju s Splošnim sodiščem na podlagi člena 256(1), prvi pododstavek, *in fine*, PDEU predlaga, naj se na Splošno sodišče prenese pristojnost za odločanje na prvi stopnji o večjem delu teh tožb, in sicer o tožbah na podlagi členov 108(2), 258 in 259 navedene pogodbe. Vendar bi v pristojnosti Sodišča morale ostati tožbe, ki imajo ustavno razsežnost ali ki so nujne, ter presoja tožb, ki izključno ali delno temeljijo na členu 260 PDEU in ki lahko privedejo do naložitve denarne kazni ali pavšalnega zneska toženi stranki.

Trenutno je namreč Sodišče izključno pristojno za vse tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti, ne glede na pravno podlago, na kateri temeljijo.

Čeprav je bil ta položaj zlahka razumljiv ob uvedbi Sodišča prve stopnje leta 1988 in tudi ob podpisu Pogodbe iz Nice, se nekaj desetletij pozneje v letu 2018, v času, ko Splošno sodišče odloča na prvi stopnji o vseh tožbah, ki jih vložijo fizične ali pravne osebe, in o tožbah (za razglasitev ničnosti ali zaradi nedelovanja), ki jih države članice Unije vložijo zoper akte, ki jih izda Komisija, in nekatere akte Sveta, zdi precej manj pomemben. Obravnavanje tožb zaradi neizpolnitve obveznosti s strani Sodišča je z več vidikov zelo podobno obravnavanju direktnih tožb, ki so trenutno zaupane Splošnemu sodišču.

Kadar Sodišče odloča o tožbi, vloženih na podlagi členov 108(2), 258 ali 259 PDEU, mora namreč opraviti podrobno analizo pogosto zapletenih dejstev in okoliščin, ki so predmet spora, in pred odločitvijo, ali obstaja neizpolnitev obveznosti ali ne, preučiti vsak očitek tožeče stranke (v večini primerov je to Komisija). Obravnavanje teh tožb terja tudi poglobljeno analizo natančnega obsega zadevne nacionalne zakonodaje ali prakse.

Splošno sodišče je tako v posebej primernem položaju za odločanje o takih tožbah, za katere so – kot kažejo izkušnje – najpogostejše značilna številna dejanska vprašanja, o katerih se mora izreči. Vendar imajo lahko nekatere tožbe, vložene na podlagi člena 258 ali člena 259 PDEU, ustavno razsežnost, zaradi česar bi bilo bolje, da se njihova preučitev pridrži Sodišču. Tu je mogoče zlasti navesti tožbe, s katerimi se predlaga ugotovitev, da država članica ni izpolnila obveznosti iz Pogodbe o Evropski uniji – vključno z obveznostmi, ki izhajajo iz Listine Evropske unije o temeljnih pravicah – ali tožbe, vložene na področju naslova V tretjega dela PDEU o vzpostavitvi območja svobode, varnosti in pravice. V zadevah, ki so na zadnjenavedenem področju predložene Sodišču – bodisi direktno v okviru ničnostne tožbe ali tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti bodisi v postopku predhodnega odločanja – se namreč pogosto odpirajo posebej občutljiva in nujna vprašanja glede razlage ali veljavnosti, ki jih je težko uskladiti z obstojem dvostopenjskega odločanja na tem področju.

Poleg tega ni mogoče izključiti, da je treba tudi pri tožbah, ki bodo prenesene na Splošno sodišče, o zadevi dokončno odločiti, kadar terja načelno odločitev ali kadar izjemne okoliščine, vezane predvsem na nujnost zadeve, to upravičujejo. Po zgledu pravila iz člena 256(3) PDEU – če bi se Splošnemu sodišču podelila pristojnost na področju predhodnega odločanja – ta predlog zato določa možnost, da Splošno sodišče zadevo preda v odločanje Sodišču. Ta predložitev se lahko izvede po uradni dolžnosti ali na predlog stranke. Zaradi učinkovitega izvajanja sodne oblasti – in da se obravnavanje zadeve ne bi podaljševalo – pa bi tak predlog moral biti oblikovan že ob vložitvi tožbe (kadar predlog vloži tožeča stranka) ali ob vložitvi odgovora na tožbo (kadar predlog poda tožena stranka).

Nazadnje, predlagajo se ukrepi za ohranitev učinkovitosti tožb zaradi neizpolnitve obveznosti. Ker je prvi cilj teh tožb doseči prenehanje kršitev prava Unije, ki izhajajo iz neprenosa njegovih pravil v nacionalno pravo ali njihove napačne uporabe, prenos pristojnosti za odločanje na prvi stopnji o teh tožbah na Splošno sodišče ne sme voditi do podaljševanja položaja nezdružljivosti s pravom Unije zaradi možnosti iz člena 256(1), drugi pododstavek, PDEU, da se zoper odločitev Splošnega sodišča, izdane na tem področju, vloži pritožba.

Iz tega razloga se predlaga sprememba člena 61 Statuta, da se v primeru pritožbe, vložene zoper odločitev, ki jo Splošno sodišče izda v okviru tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti, določi, da bo Sodišče dokončno odločilo o zadevi, tako o pravnih kot dejanskih vprašanjih, če bo menilo, da je pritožba utemeljena in da je treba razveljaviti odločitev Splošnega sodišča. S tem ukrepom – ki je dodan možnostim, ki jih že določata Statut in Poslovnik Sodišča, za hitro obravnavanje zadev, ki so mu predložene (glej na primer člene od 133 do 136 Poslovnika, ki se za pritožbeni postopek uporabljajo na podlagi člena 190(1) ter členov 53(3) ali 181 istega poslovnika) – bo tako omogočeno, da se ohrani možnost vložitve pritožbe zoper prihodnje odločitve, ki jih bo Splošno sodišče izdalo na področju neizpolnitev obveznosti, pri tem pa bo zagotovljen hiter potek postopka pred Sodiščem in posledično dokončna odločitev o zatrjevani kršitvi prava Unije zadevne države članice.

V istem duhu so tožbe, ki se vložijo na podlagi člena 260(2) PDEU ali na podlagi člena 258 v povezavi s členom 260(3) te pogodbe, izključene s področja tega predloga in v tej fazi ostajajo v izključni pristojnosti Sodišča. To izključitev pojasnjujeta volja, da se ne povzroči prekomerno podaljševanje postopkov, in občutljivost tožb iz teh členov, ki določajo možnost, da Sodišče državi članici, ki ne izpolnjuje obveznosti, naloži plačilo denarne kazni ali pavšalnega zneska.

Poleg tega je treba glede tožb na podlagi členov 258 in 260(3) PDEU navesti, da se Sodišče, čeprav mu je bilo predloženih več tožb na tej dvojni podlagi, še ni izreklo o področju uporabe ali obsegu člena 260(3) navedene pogodbe, ker je Komisija vse tožbe, vložene na podlagi te določbe, umaknila, preden je Sodišče o njih odločilo.

II. Prenos pristojnosti za odločanje o ničnostnih tožbah v zvezi z neobstojem ustrezne izvršitve sodbe, ki jo je Sodišče izdalo na podlagi člena 260(2) ali (3) PDEU, na Sodišče

V skladu s členom 260 PDEU lahko sodišče, ki odloča o neizpolnitvi obveznosti, ne samo ugotovi, da država članica ni izpolnila obveznosti iz Pogodb, ampak lahko državi članici, ki ni izpolnila obveznosti, tudi naloži denarno kazen ali pavšalni znesek. Do tega lahko zlasti pride, kadar je uveden drugi postopek zoper državo članico, ker ni ustrezno izvršila prve sodbe o neizpolnitvi obveznosti (člen 260(2), drugi pododstavek, navedene pogodbe).

Komisija lahko v okviru svojih pristojnosti preverjanja ukrepov, ki jih država članica sprejme za izvršitev sodbe Sodišča, in v okviru izterjave zneskov, ki pomenijo sankcijo, sprejme akte, zoper katere je mogoče vložiti ničnostno tožbo pri Splošnem sodišču na podlagi njegove splošne pristojnosti za odločanje na prvi stopnji o tovrstnih tožbah, ki je določena v členu 256(1) PDEU.

Glede na sedanje stanje razdelitve pristojnosti lahko dejstvo, da le Sodišče odloča o tožbah zaradi neizpolnitve obveznosti, v nekaterih primerih povzroči precejšno negotovost glede natančnega obsega pristojnosti Splošnega sodišča in resne težave, kadar se mnenji Komisije in zadevne države članice razhajata zlasti glede ustreznosti ukrepov, ki jih je ta država sprejela za izvršitev sodbe Sodišča. Tako pri preučitvi, ki jo Komisija – in nato Splošno sodišče – izvede glede ukrepov, ki jih je država članica sprejela za izvršitev sodbe Sodišča, s katero je bilo tej državi naloženo plačilo denarne kazni, kot pri izterjavi zneskov, ki jih ta država dolguje na podlagi naloženih sankcij, je treba nujno upoštevati obseg neizpolnitve obveznosti, kot ga je Sodišče določilo v svoji sodbi. Kot je Splošno sodišče samo razsodilo, bi priznanje nasprotne teze vodilo do tega, da bi moralo Splošno sodišče – potem ko bi država članica izpodbijala presojo Komisije, ki presega besedilo izreka sodbe Sodišča – odločiti o skladnosti nacionalne prakse ali zakonodaje s pravom Unije in tako poseči v izključno pristojnost Sodišča v zvezi s tem (glej med drugim točko 90 sodbe z dne 29. marca 2011, Portugalska/Komisija (T-33/09, EU:T:2011:127), ki jo je Sodišče v pritožbenem postopku potrdilo s sodbo z dne 15. januarja 2014, Komisija/Portugalska (C-292/11 P, EU:2014:3)).

V predlaganem sistemu, v okviru katerega se nekatere kategorije tožb zaradi neizpolnitve obveznosti prenesejo na Splošno sodišče, to tveganje ni manjše. Splošno sodišče bo sicer lahko lažje presodilo zakonitost izvedbenih ukrepov Komisije v zvezi z neizpolnitvijo obveznosti, katere obseg bo samo opredelilo. Vendar, poleg dejstva, da bodo nekatere neizpolnitve obveznosti pridržane Sodišču, se ne sme prezreti, da bo tako zoper prvotno sodbo Splošnega sodišča o ugotovitvi neizpolnitve obveznosti kot zoper sodbo o razglasitvi ničnosti poznejšega akta Komisije vedno mogoče vložiti pritožbo. Pravni negotovosti, do katere bi zaradi tega lahko prišlo, se pridružuje še dodaten čas, potreben v postopkih zaradi neizpolnitve obveznosti, za katere je mogoče šteti, da so, ker so prišli do te ravni težav pri izvršitvi, že predolgo trajali.

Iz tega razloga se predlaga, naj se vsi spori v zvezi z neizpolnitvijo obveznosti držav, povezani z naložitvijo finančne sankcije, pridržijo le Sodišču, ne glede na to, ali gre za prvotno ugotovitev o samem obstoju neizpolnitve obveznosti, ki izhajajo iz prava Unije – v okviru tožbe na podlagi člena 258 PDEU v povezavi s členom 260(3) PDEU – ali za spore, do katerih lahko pride po naložitvi plačila denarne kazni ali pavšalnega zneska.

III. Postopek predhodne dopustitve nekaterih pritožb s strani Sodišča

Tretji del tega predloga se nanaša na pritožbe in za nekatere kategorije pritožb uvaja postopek predhodne dopustitve: Sodišče naj bi preučilo le tiste pritožbe, ki deloma ali v celoti zastavljajo vprašanje, ki je pomembno za razvoj prava Unije, ali v katerih gre za njegovo enotnost ali doslednost.

Predlaga se, naj se tak postopek uvede le v primerih, v katerih je spor že preučil neodvisni upravni organ, torej zadeve, zoper katere je bila pred predložitvijo Splošnemu sodišču vložena upravna pritožba. To velja zlasti za odločbe, ki jih na področju znamk sprejme Urad Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO), v okviru katerega obstajajo odbori za pritožbe, in za odločbe različnih agencij Unije, v okviru katerih delujejo pritožbeni upravni organi, kot sta Urad Skupnosti za rastlinske sorte (CPVO) ali Evropska agencija za kemikalije (ECHA).

V vseh teh primerih so bile izpodbijane odločbe že predmet dvojnega nadzora zakonitosti, še preden so bile predložene Sodišču. To pojasnjuje, da je na tem področju veliko število pritožb zavrženih kot očitno nedopustnih ali zavrženih kot očitno neutemeljenih, čeprav jih je bilo treba preučiti in uporabiti številne vire.²

Da bi se Sodišču omogočilo, da se osredotoči na zadeve, ki resnično zahtevajo njegovo pozornost, in da optimalno uporablja svoje vire, se predlaga, naj se v Statut vključi člen 58a o predhodni dopustitvi pritožb.

V skladu s členom 256(1), drugi pododstavek, PDEU se bo zoper odločitev Splošnega sodišča na teh področjih vedno lahko na Sodišče vložila pritožba, omejena na pravna vprašanja, vendar bo morala stranka, ki izpodbija odločitev Splošnega sodišča, z dokumentom, priloženim pritožbi, izkazati interes za to pritožbo glede na pomembnost vprašanja, ki ga odpira za enotnost, doslednost in razvoj prava Unije.

² Kot je razvidno iz statističnih podatkov, je Sodišče od 194 pritožb, o katerih je odločilo v letu 2017, o 57 pritožbah tako odločilo s sklepom, sprejetim na podlagi člena 181 Poslovnika, to je o 29,4 % vseh odločenih pritožb. To razmerje je bilo še večje v letu 2016, saj je bilo v 88 zadevah odločeno s sklepom, sprejetim na podlagi člena 181 Poslovnika, torej o skoraj 50 % vseh pritožb, o katerih je Sodišče odločilo v navedenem letu (182 pritožb). Pritožbe, ki so bile vložene na področju intelektualne lastnine in o katerih je bilo odločeno s sklepom, so predstavljale 51 (v letu 2016) in 22 (v letu 2017) zadev.

Za presojo, ali so taki pogoji³ izpolnjeni ali ne, bo pristojen senat Sodišča. Šlo bo torej za kolegijsko in obrazloženo odločbo. Sprejeta bo zelo zgodaj, le ob upoštevanju izpodbijane odločitve Splošnega sodišča in dokumenta, ki ga bo pritožnik priloži k pritožbi. Pritožba se bo bodisi deloma ali v celoti dopustila in se bo postopek normalno nadaljeval, bodisi se ne bo dopustila in se pripravljala dejanja v tej zadevi ne bodo začela.

V prvem primeru bo Sodišče pritožnika obvestilo o dopustitvi njegove pritožbe in nato pritožbo vročilo drugim strankam v zadevi pred Splošnim sodiščem, postopek pa se bo normalno nadaljeval v skladu z običajnimi postopkovnimi pravili.

V drugem primeru bo pritožnik obveščen o razlogih za nedopustitev njegove pritožbe in ta pritožba se ne bo vročila drugim strankam v zadevi pred Splošnim sodiščem, odločitev tega sodišča pa bo po izteku pritožbenega roka postala pravnomočna.

Ta mehanizem – katerega podrobna pravila bo treba opredeliti v Poslovniku Sodišča in ki ne posega v možnost Sodišča, da s sklepom odloči o zadevi, če bi se izkazalo, da je pritožbo mogoče takoj zavreči oziroma zavrniti ali ji ugoditi na podlagi členov 181 oziroma 182 Poslovnika – bi moral Sodišču omogočiti boljšo uporabo svojih virov, brez poseganja v pravice strank do učinkovitega pravnega sredstva, ki je zagotovljeno s členom 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

IV. Terminološka uskladitev

Ob preučitvi določb, ki urejajo posamezne pristojnosti Sodišča in Splošnega sodišča, je bilo še ugotovljeno, da terminologija, ki je v členu 51 Statuta uporabljena za poimenovanje aktov ali opustitev ukrepanja, zoper katere je mogoče vložiti tožbo, ustreza terminologiji Pogodbe v različici pred spremembami, ki so bile uvedene z Lizbonsko pogodbo.

Iz tega izhaja tveganje negotovosti glede natančne razdelitve pristojnosti, določene s to določbo.

Tako je nujno, da se ponovno vzpostavi skladnost med upoštevnima določbama Pogodbe in členom 51 Statuta ter da se v zvezi s tem v točkah (a)(i) in (b) te določbe prevzame terminologija, ki je uporabljena v členih 263 in 265 PDEU.

³ Pogoji so podobni pogojem za preverjanje, ki ga določa člen 256(2), drugi pododstavek, PDEU in ki ga je prav tako mogoče sprožiti šele po tem, ko je bila zadeva preučena na dveh zaporednih stopnjah (specializirano sodišče, nato Splošno sodišče).

z dne ...

o spremembi Protokola št. 3 o Statutu Sodišča Evropske unije

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije ter zlasti njenega člena 256(1) in člena 281, drugi odstavek,

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti za atomsko energijo in zlasti njenega člena 106a(1),

ob upoštevanju zahteve Sodišča z dne ...,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropske komisije z dne ...,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Sodišče je na poziv Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2015 v okviru sprejetja reforme sodne strukture Evropske unije s Splošnim sodiščem opravilo celovito razpravo glede pristojnosti, ki jih izvajata, in preučilo, ali je treba v okviru navedene reforme uvesti nekatere spremembe glede razdelitve pristojnosti med Sodiščem in Splošnim sodiščem.
- (2) Sodišče meni, kot je razvidno iz poročila, ki ga je 14. decembra 2017 predložilo Evropskemu parlamentu, Svetu in Komisiji, da v tej fazi ni treba predlagati sprememb glede obravnavanja vprašanj za predhodno odločanje, ki so mu predložena na podlagi člena 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije. Predlogi za sprejetje predhodne odločbe so namreč temelj sodnega sistema Unije in se hitro obravnavajo, tako da prenos pristojnosti za odločanje o vprašanjih za predhodno odločanje na posebnih področjih, določenih s Statutom, na Splošno sodišče trenutno ni potreben.

- (3) Razprave, ki so potekale pri Sodišču in Splošnem sodišču, so vseeno razkrile, da Sodišče, kadar odloča o tožbah, vloženih na podlagi člena 108(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije ali na podlagi členov 258 ali 259 iste pogodbe, pogosto odloča o sporih, v katerih so odprta pretežno dejanska vprašanja, ki so podobna tistim, ki jih Splošno sodišče že zdaj obravnava, kadar odloča o tožbah, ki so mu predložene na podlagi člena 256(1) Pogodbe o delovanju Evropske unije. Da bi se jasneje razmejile pristojnosti med Sodiščem in Splošnim sodiščem in bi se jima omogočilo, da se osredotočita na svoje bistvene naloge, je zato treba Splošnemu sodišču podeliti pristojnost za odločanje na prvi stopnji o tožbah zaradi neizpolnitve obveznosti, ki temeljijo na členih 108(2), 258 in 259 Pogodbe o delovanju Evropske unije.
- (4) Ker pa lahko imajo nekatere tožbe, ki temeljijo na členu 258 ali 259 te pogodbe, ustavno razsežnost ali so nujne ali posebej občutljive, je treba Sodišču pridržati tožbe na podlagi teh členov, kadar se z njimi predlaga ugotovitev neizpolnitve obveznosti iz Pogodbe o Evropski uniji, iz naslova V tretjega dela Pogodbe o delovanju Evropske unije ali iz akta, ki je sprejet na podlagi tega naslova. Določiti je treba tudi možnost, da Splošno sodišče zadevo, ki mu je bila predložena, preda v odločanje Sodišču, kadar meni, da je v tej zadevi treba sprejeti načelno odločitev ali to upravičujejo izjemne okoliščine.
- (5) Glede na občutljivo naravo tožb, ki temeljijo na členu 260(2) ali (3) Pogodbe o delovanju Evropske unije – ki lahko pripeljejo do naložitve denarnih kazni ali pavšalnih zneskov – in da se ne povzroči prekomerno trajanje postopkov, ki je povezano z možnostjo vložitve pritožbe zoper odločitev Splošnega sodišča, morajo tožbe, ki temeljijo na tem členu, v tej fazi ostati v izključni pristojnosti Sodišča. Ker pa ničnostne tožbe, ki jih država članica vloži zoper akt Komisije, ki se nanaša na neobstoj ustrezne izvršitve sodbe, ki jo je Sodišče izdalo na podlagi člena 260 navedene pogodbe, spadajo v pristojnost Splošnega sodišča in ker lahko to sodišče, kot je razvidno iz sodne prakse, naleti na resne težave pri odločanju o njih, kadar se mnenji Komisije in države članice razhajata glede ustreznosti ukrepov, ki jih je ta država sprejela za izvršitev sodbe Sodišča, se je izkazalo za nujno, da se vsi spori v zvezi z neizpolnitvijo obveznosti držav, povezani z naložitvijo finančne sankcije, pridržijo zgolj Sodišču, skupaj s spori, ki lahko nastanejo po tem, ko se zadevni državi naloži plačilo denarne kazni ali pavšalnega zneska.
- (6) Za ohranitev učinkovitosti postopka zaradi neizpolnitve obveznosti je treba poleg tega v primeru pritožbe, vložene zoper odločitev Splošnega sodišča v okviru tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti, določiti, da Sodišče dokončno odloči o sporu, tako o pravnih kot dejanskih vprašanjih, če meni, da je pritožba utemeljena in da je navedeno odločitev treba razveljaviti.

- (7) Nazadnje, iz analize, ki sta jo izvedla Sodišče in Splošno sodišče, je razvidno, da so številne pritožbe vložene v zadevah, v katerih je že bila opravljena dvojna preučitev, najprej od neodvisnega upravnega organa in nato od Splošnega sodišča, in da je Sodišče veliko od njih zavrnilo zaradi njihove očitne neutemeljenosti ali zavrglo zaradi očitne nedopustnosti. Da bi se Sodišču omogočilo, da se osredotoči na zadeve, ki zahtevajo vso njegovo pozornost, se zato v interesu učinkovitega izvajanja sodne oblasti predlaga, naj se za pritožbe v zadevah, v katerih je neodvisen upravni organ odločal že pred vložitvijo tožbe pri Splošnem sodišču, uvede mehanizem predhodne dopustitve. Tako bo morala stranka, ki izpodbija odločitev Splošnega sodišča v takih zadevah, Sodišče predhodno prepričati o pomembnosti vprašanj, ki jih navaja v pritožbi, za enotnost, doslednost ali razvoj prava Unije.
- (8) Posledično je treba spremeniti Protokol št. 3 o Statutu Sodišča Evropske unije in hkrati zagotoviti celovito terminološko skladnost med njegovimi določbami in ustrežajočimi določbami Pogodbe o delovanju Evropske unije, ter predvideti ustrezne prehodne določbe glede obravnavanja zadev, ki na dan začetka veljavnosti te uredbe še niso bile rešene –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Protokol št. 3 o Statutu Sodišča Evropske unije se spremeni:

1. Člen 51 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 51

1. Z odstopanjem od pravila iz člena 256(1) Pogodbe o delovanju Evropske unije je Sodišču pridržana pristojnost za:

(a) tožbe iz členov 263 in 265 Pogodbe o delovanju Evropske unije, ki jih država članica vloži zoper:

(i) zakonodajni akt, akt Sveta razen priporočila ali mnenja, akt Evropskega parlamenta ali Evropskega sveta s pravnim učinkom za tretje osebe ali opustitev ukrepanja Evropskega parlamenta, Evropskega sveta ali Sveta, razen zoper:

- sklepe, ki jih Svet sprejme na podlagi člena 108(2), tretji pododstavek, Pogodbe o delovanju Evropske unije;
- akte Sveta, sprejete na podlagi uredbe Sveta o ukrepih trgovinske zaščite v smislu člena 207 Pogodbe o delovanju Evropske unije;
- akte Sveta, s katerimi Svet uresničuje izvedbena pooblastila v skladu s členom 291(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije.

(ii) akt ali opustitev ukrepanja Komisije na podlagi člena 331(1) Pogodbe o delovanju Evropske unije.

(b) tožbe iz členov 263 in 265 Pogodbe o delovanju Evropske unije, ki jih institucija Unije vloži zoper zakonodajni akt, akt Sveta, Komisije ali Evropske centralne banke razen priporočila ali mnenja, akt Evropskega parlamenta ali Evropskega sveta s pravnim učinkom za tretje osebe ali opustitev ukrepanja Evropskega parlamenta, Evropskega sveta, Sveta, Komisije ali Evropske centralne banke.

(c) tožbe iz člena 263 Pogodbe o delovanju Evropske unije, ki jih država članica vloži zoper akt Komisije v zvezi z neobstojem ustrezne izvršitve sodbe Sodišča, izdane na podlagi člena 260(2), drugi pododstavek, ali (3), drugi pododstavek, Pogodbe o delovanju Evropske unije.

2. Splošno sodišče je pristojno za odločanje na prvi stopnji o tožbah, ki temeljijo na členih 108(2), drugi pododstavek, 258 ali 259 Pogodbe o delovanju Evropske unije, razen, kar zadeva tožbe, ki temeljijo na eni od dveh zadnjenavedenih določb, o tožbah za ugotovitev, da država članica ni izpolnila obveznosti iz Pogodbe o Evropski uniji, naslova V tretjega dela Pogodbe o delovanju Evropske unije ali akta, sprejetega na podlagi tega naslova.

Če je glede neke zadeve potrebna načelna odločitev ali če to utemeljujejo izjemne okoliščine, lahko Splošno sodišče po uradni dolžnosti ali na predlog stranke zadevo preda v odločanje Sodišču.

Predlog iz prejšnjega pododstavka se glede na primer poda v začetni vlogi ali v dveh mesecih po njeni vročitvi toženi stranki.“

2. Vstavi se ta člen:

„Člen 58a

Če je treba pred vložitvijo tožbe pri Splošnem sodišču zadevo predložiti neodvisnemu upravnemu organu, je preučitev pritožbe, vložene zoper odločbo tega sodišča, pogojena z njeno predhodno dopustitvijo s strani Sodišča.

Pritožba se dopusti v skladu s podrobnimi pravili, določenimi v Poslovniku, če deloma ali v celoti odpira pomembno vprašanje za enotnost, doslednost ali razvoj prava Unije.

Če se pritožba ne dopusti, se odločba o nedopustitvi obrazloži.“

3) Člen 61 se nadomesti s tem besedilom:

„Člen 61

Če je pritožba utemeljena, Sodišče razveljavi odločitev Splošnega sodišča. Če stanje postopka to dovoljuje, lahko samo dokončno odloči o zadevi ali pa jo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču.

Če je zadeva vrnjena Splošnemu sodišču, je to sodišče glede pravnih vprašanj vezano na odločitev Sodišča.

Če je pritožba, ki jo vložita država članica ali institucija Unije, ki se nista pridružili postopku pred Splošnim sodiščem, utemeljena, lahko Sodišče, če meni, da je to potrebno, navede, kateri učinki razveljavljene odločitve Splošnega sodišča naj se za stranke v sporu štejejo za dokončne.

Z odstopanjem od prvega odstavka Sodišče preuči vse upoštevne dejanske in pravne elemente ter dokončno odloči o zadevi, če pritožbo, vloženo zoper odločitev Splošnega sodišča, izdano na podlagi člena 51(2) tega statuta, razglasi za utemeljeno.“

Člen 2

Zadeve, ki na podlagi te uredbe spadajo v pristojnost Splošnega sodišča in ki so v obravnavi pri Sodišču na dan začetka veljavnosti te uredbe ter katerih pisni del postopka na ta dan še ni končan, se predložijo Splošnemu sodišču.

Člen 3

Zadeve, ki na podlagi te uredbe spadajo v pristojnost Sodišča in ki so v obravnavi pri Splošnem sodišču na dan začetka veljavnosti te uredbe ter katerih pisni del postopka na ta dan še ni končan, se predložijo Sodišču.

Člen 4

Mehanizem iz člena 58a Statuta se ne uporablja za pritožbe, ki so v obravnavi pri Sodišču na dan začetka veljavnosti te uredbe.

Člen 5

Ta uredba začne veljati prvi dan meseca, ki sledi mesecu njene objave v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Strasbourg, ...

Za Evropski parlament

za Svet

Predsednik

Predsednik